

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΑΥΡΑΚΑΚΗΣ
Περιοδικό «ΟΣΤΡΙΑ» Ένωση Φιλολόγων Ηρακλείου Κρήτης

[Συνέντευξη στην Βασιλική Αλεξάκη - Χρονάκη, Απρίλης 2003]

Σε ικανοποιεί το αποτέλεσμα της μουσικής - στιχουργικής (ποιητικής καλύτερα) παρουσίας σου μέσα από τα δύο cd «Ρεσάλτο» και «Γυάλινα Φτερά» που κυκλοφόρησαν τα πέντε τελευταία χρόνια; (1997-2002)

Νομίζω ότι τα πράγματα είναι πολύ πιο απλά. Δεν μπαίνω ποτέ στη διαδικασία να κρίνω τα πράγματα εκ του αποτελέσματος τη στιγμή που το υλικό το οποίο εκδίδεται έχει παραμείνει για κάπιο χρόνο στο συρτάρι σου και σου παρέχεται η δυνατότητα για πολλαπλές αναγνώσεις και ακροάσεις πριν την κυκλοφορία του. Όταν φτάσει εκείνη η στιγμή που ολοσχερώς υπογράφεις μια δουλειά δεν μπαίνει θέμα επανεξέτασης. Αυτό είναι ένα κεφάλαιο που έχει κλείσει. Υπάρχει ένα επίπεδο στο οποίο θα μπορούσες να έχεις κάποιους ενδοιασμούς και αυτό αφορά στην ενορχήστρωση και στο τεχνικό μέρος του πράγματος, αλλά αυτό όσο και αν το συζητάς με τον εαυτό σου πόρρω απέχει απ' αυτή καθ' αυτή τη δημιουργία των τραγουδιών, τα οποία ούτως ή άλλως ταξιδεύουν στο χρόνο και δοκιμάζονται καθημερινά με διαφορετικά κριτήρια από αυτά που εμείς βάζουμε.

Έχεις μια πορεία καλλιτεχνική που συνδεόταν άμεσα με το Ηράκλειο, μπορείς να μας μεταφέρεις τις εντυπώσεις σου από τη σχέση σου με το ηρακλειώτικο κοινό, πιστεύεις τελικά ότι η επαρχία μπορεί να στηρίξει ένα νέο καλλιτέχνη που επιδιώκει κάποια ποιοτική απόδοση στη δουλειά του με τα σημερινά δεδομένα;

Εδώ ανοίγει ένα μεγάλο κεφάλαιο σε σχέση με αυτό που λέμε επαρχία, δημιουργοί, αποκέντρωση και ένα σωρό άλλα πράγματα που κατά καιρούς απασχολούν την ελληνική κοινωνία. Το πρόβλημα - αν υπάρχει - δεν είναι προσωπικό. Είναι κάτι που απασχολεί όλους εκείνους τους ανθρώπους που επιδιώκουν να προχωρήσουν κάποια πράγματα πέρα από τα στενά όρια μιας πόλης, όποια κι αν είναι αυτή, και που με τον καιρό ανακαλύπτουν ότι το πράγμα βαλτώνει απέναντι σε μια κοινωνία που δεν είναι διαθέσιμη να βαδίσει μαζί τους στην πορεία για το ζητούμενο. Αυτό νομίζω ξεκινάει από το γεγονός της ψυχοφθόρας καθημερινής επαφής που δεν αφήνει περιθώρια για ένα ψύχραιμο βλέμμα, μια λογική απόσταση που θα αποφορτίσει και θα διαχωρίσει κατά κάποιο τρόπο τον γνώριμο και γείτονα δημιουργό από το έργο του. Εδώ ακριβώς ελλοχεύει ο κίνδυνος να προσπεράσεις σημαντικά πράγματα και αξιόλογους ανθρώπους χωρίς να το καταλαβαίνεις. Το πιο τραγικό όμως απ' όλα, κι αυτό έχει συμβεί σε πολλές περιπτώσεις, είναι ότι κάποιοι άνθρωποι καταγράφονται ως γραφικοί και χάνονται μαζί με το έργο τους για πάντα. Δεν θα μιλήσω εδώ για το τεχνικό μέρος και για τις δυνατότητες που ούτως ή άλλως δεν υπάρχουν προκειμένου να προωθηθούν κάποιες δουλειές. Αυτό όμως είναι μια άλλη ιστορία για την οποία πολλοί άλλοι μακριά από την περιφέρεια παίρνουν τις αποφάσεις και φυσικά έχουν και τις ευθύνες.

Σε ποιο χώρο απευθύνεσαι, υπάρχει η αναμενόμενη ανταπόκριση;

Είναι λάθος να σκεφτόμαστε ότι πρέπει να απευθυνθούμε κάπου ή να στοχεύουμε συγκεκριμένα σε ομάδες ανθρώπων ή αν θέλεις ακόμα σε συγκεκριμένη αισθητική δημιουργώντας ταμπέλες, αποκλεισμούς και στην κατακλείδα την επίφαση του σπουδαίου και του βαρυσήμαντου μέσα από έναν ιδιότυπο ρατσισμό. Τα τραγούδια όπως σου είπα και πριν ταξιδεύουν και όπου βρουν λιμάνι απάνεμο, ξεκουράζονται.

Πιστεύεις ότι το κοινό μπορεί να διαπαιδαγωγηθεί ώστε να ωριμάσει όσον αφορά τον τομέα της μουσικής παιδείας, από τι στιγμή που υπάρχει ένας καταϊγισμός αποπροσανατολιστικών εκφυλιστικών μουσικών θεμάτων (ανατολίτικης υποκουλτούρας ή ραπισματικής κλαμπολογίας) από τα μέσα που εμπορευματοποιούν ό,τι έχει σχέση με την παρουσία του «καλλιτέχνη» (εντός εισαγωγικών γιατί υπάρχουν ενστάσεις για το κατά πόσο παραμένει ουσιαστικά άφθαρτος ο καλλιτέχνης όταν περνάει το διαμεσολαβητικό στάδιο παραλαβής και προώθησης από τα εμπορικά κυκλώματα).

Έχω βαρεθεί ν' ακούω για τον πάτο του βαρελιού, για υποκουλτούρα, για εκφυλισμό, για κυκλώματα. Ανέκαθεν υπήρχε και φυσικά υπάρχει μια αόρατη κρεατομηχανή στη λειτουργία της οποίας συνυπογράφουμε. Σ' αυτή τη φάση που περνάει ο κόσμος, δεν συμβαίνει τίποτα περισσότερο ή λιγότερο από αυτό που συνέβαινε πάντα. Ξέρετε, το διαφορετικό ή το καλό αν θέλετε, πηγαίνει πάντα χέρι - χέρι με τη μοναξιά. Τα σημαντικά πράγματα περνάνε από την αρένα αυτής της ζωής. Και πιστέψτε με, είναι πιο βάρβαρη απ' αυτήν της αρχαίας Ρώμης. Δεν κερδίζεις τίποτα σ' αυτή τη ζωή αν δεν πεθάνεις χίλιες φορές. Στην πραγματικότητα είσαι ένας μονομάχος που πριν φτάσει η στιγμή του τέλους ή της αποθέωσης είσαι σε απόλυτη απομόνωση, σε απόλυτη μοναξιά, σε απόλυτη γνώση για το τι σε περιμένει. Παίζεις ή δεν παίζεις. Έτσι μόνο μπορείς να κερδίσεις αυτό το παιχνίδι και σε κοινωνικό και σε προσωπικό επίπεδο. Όλα τα άλλα είναι το καθημερινό μας άλλοθι γι' αυτά που θα έπρεπε να κάνουμε ως άνθρωποι, αλλά που τελικά φαίνεται να τα προσπερνάμε.

Τι σχεδιάζεις για το μέλλον;

Για το μέλλον, ένα ζευγάρι παπούτσια, για ατέλειωτες εκδρομές μουσικές και μη. Εν πάση περιπτώσει εάν εννοείς τραγούδια, αυτή την περίοδο γράφω κάποια πράγματα τα οποία υποθέτω θα κυκλοφορήσουν στο τέλος αυτού του χρόνου. Δέκα τραγούδια που στεγάζονται κάτω από τον τίτλο «Απουσίες».

Λες σ' ένα τραγούδι σου με τίτλο «Αγριος Χειμώνας» «... και θα επιστρέφω στις αλάνες / μ' ένα χωνάκι παγωτό και δυο γκαζές / κι οι τρύπιες τσέπες μου θα στάζουν παραμύθια / για τα παιδιά που δε μεγάλωσαν ποτέ / που ψάχνουν τ' όνειρο στην πόλη τα σκουπίδια...». Κατά πόσο έχεις αποδεχτεί αυτή την αλήθεια, ότι αυτό είναι το τίμημα για τους ανθρώπους που δεν μεγάλωσαν ποτέ, που ζουν με το «σύνδρομο του Πήτερ Παν»: να τρέφονται τα όνειρά τους από τα σκουπίδια των πόλεων μεταμορφώνοντας κατά περίπτωση με δύναμη ανακυκλωτική μια άθλια πραγματικότητα σε τραγούδι;

Τα παιδιά που δεν μεγάλωσαν ποτέ είναι οι άνθρωποι που αρνούνται να μεγαλώσουν μέσα σ' αυτή τη συνθήκη. Δεν υπογράφουν στο συγκεκριμένο καταστατικό ζωής, αρνούνται να συμμορφωθούν στον εσωτερικό κανονισμό

της πολυκατοικίας τους και ως εκ τούτου βρίσκονται σε μία συνεχή περιπλάνηση και αλητεία. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν σκουπίδια στα οποία ψαχουλεύουν σ' αυτή τη διαδρομή. Ό,τι υπάρχει παραπεταμένο είναι τα κομμάτια απ' τις ψυχές και τα όνειρα που κάποιοι θεωρούν ότι τους είναι αβάσταχτο βάρος. Αυτός ο κάδος απορριμμάτων είναι η μεγαλύτερη φλέβα γι' αυτό που ονομάζουμε ζωή.